

THE WEIGHT NOBODY SEES

DERWAZE 9

Giraniya ku Kes Nabîne

Dema ku em ciwan in, peywir ji me re wekî peyveke tund xuya dike.

Dengê rêzikan jê tê.

Yê qurbaniyan.

Yê erkan.

Cazîbeya serpêhatiyê tê de tune.

Rengê serkeftinê tê de tune.

Zimanê bextewariyê jî tê de tune.

Ji ber vê yekê hema hema kes xewna peywirê nabîne.

Mirov xewna encaman dibînin.

Ya armancan.

Ya bidestxistinan.

Ya pejirandinan.

Peywir paşê tê.

Bêdeng.

Û ji hemû yên din dirêjtir dimîne.

Bi gelek salan min jî bawer dikir ku beşa herî girîng a jiyanê ya xuya ye.

Terfî.

Guhertin.

Biryarên girîng.

Serkeftin.

Paşê demê ez hînî tiştekî kirim ku tu pirtûkeke rêberiyê nikaribû rave bikira.

Jiyana kesekî ne bi rojên awarte tê pîvandin.

Ew bi rojên asayî tê pîvandin.

Bi wan rojên ku kes temaşê nake.

Bi wan rojên ku divê tu tenê tiştê ku divê were kirin bikî.

Heta dema ku dilê me naxwaze jî.

Heta dema ku em westiyayî ne jî.

Heta dema ku wisa xuya dike ku dinya pê nahese jî.

Peywir li wir dijî.

Ew di berdewamiyê de cih digire.

Ne di coşê de.

Ez gelek kêliyan tînim bîra xwe ku tê de daxwaz û peywir ber bi aliyên berevajî ve dimeşîyan.

Ev rewş in ku her kes wan nas dike.

Tu dixwazî rawestî.

Lê divê tu bîdomînî.

Tu dixwazî dût bikevî.

Lê kesek hêviya xwe bi te ve girê dide.

Tu dixwazî li xwe bifikirî.

Lê berpirsiyarî ji aliyekî din ve gazî dike.

Di wan kêliyan de jiyan pirseke sade û bêrehm dike.

Tu kî yî dema ku kes te neçar nake ku tiştê rast bikî?

Bersiv ji gotinan nayê.

Ew ji kiryanan tê.

Ez zû fêr bûm ku peywirê bihayek heye.

Pir bilindtir ji tiştê ku piraniya mirovan difikirin.

Bihayê wê dem e.

Bihayê wê enerjî ye.

Bihayê wê derfet in.

Carinan bihayê wê beşek ji xewnên me jî ye.

Ji ber ku her hîlbijartina di berjewendiya tişteki de, bê guman destberdana ji tişteki din bi xwe re tine.

Jiyan bêtir bihayekî tune ye.

Tenê kes hene ku hildibijêrin kîjan biha bidin.

Min dîtîye ku mîr malbatê ji bo kariyerê gorî dikan.

Û yê din kariyerê ji bo malbatê gorî dikan.

Min dîtîye ku mirov bi navê azadiyê dev ji ewlehiyê berdidin.

Û yê din bi navê ewlehiyê dev ji azadiyê berdidin.

Jiyan xelatên belaş belav nake.

Ew her tim tişteki bi tişteki din diguherîne.

Ev hişyarî awayê temaşekirina dinyayê diguherîne.

Bi taybetî dema ku tu dev ji dadbarkirinê berdidî.

Ji ber ku li pişt her hîlbijartinê şerekî nedîtî heye ku yên din nabînin.

Li pişt her berpirsiyariyê bihayekî taybet heye.

Li pişt her serkeftineke xuya, pir caran destberdanên nenas hene.

Bi derbasbûna salan re min dest bi rêzgirtina kêmtir ji wan kir ku li ser qurbanîyên xwe diaxivin, û pir zêdetir ji wan ên ku wan bi bêdengî jiyan kirin.

Mirovên bi rastî berpirsiyar hez nakin li ser xwe biaxivin.

Ew pir mijûlî wê yekê ne ku tiştê bi wan ve girêdayî li ser piyan bihêlin.

Malbatek.

Rêxistinek.

Civakek.

Projeyek.

Sozek.

Kes hene ku bêyî ku xwestibin dibin stûn.

Rojekê li dora xwe dizivirin û vedibînin ku yên din xwe dispêrin wan.

Zarok.

Dêûbav.

Hevkar.

Heval.

Mirovên nazik.

Mirovên windabûyî.

Mirovên ku li îstîqrarê digerin.

Di wê xalê de peywîr êdî ne teoriyek e.

Ew dibe amadebûneke rojane.

Amadebûneke ku ne her tim rehet e.

Lê wateyê dide tiştan.

Ez dersekê tînim bîra xwe ku fêmkirina wê salên min girtin.

Peywîr ji îtaetê nayê dinê.

Ew ji hezkirinê tê dinê.

Ev cudahî her tiştî diguherîne.

Dema ku tu ji tişteki hez dikî, tu lê xwedî derdikevî.

Dema ku tu lê xwedî derdikevî, tu berpirsiyar dibî.

Dema ku tu berpirsiyar dibî, tu giraniyekê qebûl dikî.

Û ew giranî, hêdî hêdî, dibe beşek ji te.

Ji ber vê yekê peywîrên herî girîng ên jiyane nikarin werin ferzkirin.

Ew tenê dikarin werin qebûlkirin.

Tu qanûn nikare te neçar bike ku hez bikî.

Tu rêzik nikare te neçar bike ku hazir bî.

Tu desthilat nikare te neçar bike ku bimînî dema ku çûyîn hêsantir bûya.

Ev biryarên hundirîn in.

Û ew ji her ferzkirineke derveyî hêjatir in.

Gelek caran min ji xwe pirsî ka peywir me bextewar dike yan na.

Îro ez bawer dikim ku pirs şaş e.

Peywir ne ji bo ku me bextewar bike hatiye afirandin.

Ew hatiye afirandin da ku me pêbawer bike.

Bextewarî tê û diçe.

Pêbawerî dimîne.

Û ew e ku rê dide mirovan ku bi me bawer bikin.

Di dawiyê de, tiştê ku em di jiyane de ava dikin bi piranî bi vê baweriyê ve girêdayî ye.

Tu malbat bêyî baweriyê bi hev re namîne.

Tu hevaltî bêyî baweriyê nadome.

Tu rêxistin bêyî baweriyê mezin nabe.

Tu têkilî bêyî baweriyê sax namîne.

Û bawerî hema hema her tim ji heman pirsê tê dinê.

“Ev kes wê dema ku hewce be li wir be?”

Ne dema ku jê re guncav e.

Ne dema ku hêsan e.

Dema ku hewce ye.

Bi demê re min fêm kir ku nirxa rastîn a mêrekî an jinekê berî her tiştî li wir derdikeve holê.

Di bersiva wê pirsê de.

Ne di serkeftinan de.

Ne di axaftinan de.

Ne di niyetan de.

Di amadebûnê de.

Di pêbaweriyê de.

Di berdewamiyê de.

Di wêrekiya bêdeng a wan kesan de ku her tim li wir dimînin.

Heta di rojên herî xirab de jî.

Bihayê peywirê çi ye?

Bihayê wê pir e.

Carinan ji ya ku em dixwazin zêdetir.

Lê bihayê wê bêhesab kêmtir e ji yê terikandinê.

Ji ber ku bihayê berpirsiyariyên qebûlkirî bilind e.

Lê bihayê berpirsiyariyên ku xiyamet li wan hatiye kirin hê bilindtir e.

Û dema ku dem derbas dibe, wekî ku zû an dereng ji bo her kesî diqewime, em rehetiyên ku me parastine nayînin bîra xwe.

Em kesên ku me parastine tînin bîra xwe.

Sozên ku me bi cih anîne.

Giraniyên ku me hîlbijartin ku hilgirin.

Û em vedibînin ku tam li wir, li wî cihê ku dixuya tenê
qurbanî lê heye, wateya herî kûr a jiyana me veşartî bû.